

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudce Mgr. Marka Zimy a soudkyně JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **J. M.**
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného z 21. 9. 2021, čj. MD-29398/2021-160/3
o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě

takto:

Zamítá se návrh na přiznání odkladného účinku žalobě.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Jím žalovaný zamítl žalobcovu odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, kterým magistrát zamítl žalobcovy námítky a potvrdil záznam 12 bodů v registru řidičů. S tím je spojena ztráta řidičského oprávnění dle § 123c odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu.
2. Žalobce zároveň navrhl přiznání odkladného účinku žalobě. Uvedl, že mu v důsledku správních rozhodnutí hrozí nenapravitelná újma, neboť ztratí možnost výkonu svého zaměstnání. Žalobce pracuje jako „*regulatory affairs manager / quality manager*“ a řidičské oprávnění je pro něj nezbytné. Zaměstnání je přitom jediným zdrojem jeho příjmů. Ztráta zaměstnání by proto byla zásahem do jeho majetkových a osobních poměrů. Zásah je pro žalobce výraznější z důvodu socioekonomické situace v regionu, z něhož pochází, a ztráta zaměstnání by pro něj znamenala i problémy existenční. Žalobce poukázal též na finanční újmu spojenou s náklady na navrácení řidičského oprávnění. Oproti tomu je žalobce přesvědčen, že přiznání odkladného účinku neohrožuje závažným způsobem veřejný zájem, neboť přestupky, na základě nichž žalobce dosáhl 12 bodů, nejsou nijak závažné. Poukázal též na často neúměrně dlouhou délku soudního řízení, která by mohla být delší než doba, po kterou má pozbyt řidičské oprávnění. Na podporu své argumentace odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu z 22. 10. 2020, čj. 7 As 295/2020-33, a usnesení zdejšího soudu z 13. 10. 2020, čj. 8 A 98/2020-41.
3. Ke svému návrhu žalobce přiložil *pracovní smlouvu ve znění dvou dodatků* a nedatovaný dokument nazvaný *specifikace mého zaměstnání*. Z *pracovní smlouvy* plyne, že žalobce je zaměstnán na dobu neurčitou u společnosti X jako „*specialista pro pojišťovny a dotace*“. Místem výkonu je Česká republika a zaměstnavatel ho může vysílat na pracovní cesty, a to i do zahraničí. Ve *specifikaci* žalobce uvádí, že je zaměstnán na pozici „*regulatory affairs manager / quality manager*“. Jeho zaměstnavatel poskytuje sociální a zdravotní služby seniorům a osobám s psychickým onemocněním. V ČR má 16 zařízení a Rakousku přes 80 zařízení. Žalobce vyhledává lokality pro výstavbu dalších zařízení a vyjednávání

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

s příslušnými územně samosprávnými celky. V rámci své práce je také v osobním kontaktu s klienty a zdravotnickým personálem v jednotlivých zařízeních. Tuto část jeho práce nelze vykonávat distančně. Je pro něj obtížné až nemožné se dostat do všech lokalit hromadnou dopravou, automobil s řidičem si nemůže dovést. Žalobce ročně najede přes 50 tisíc služebních kilometrů a bez řidičského oprávnění si nedokáže výkon svého zaměstnání představit.

4. Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku žaloby nesouhlasí. Má za to, že žalobce nedoložil, že je při výkonu zaměstnání závislý na řidičském oprávnění. Je-li však tomu tak, měl dbát na pravidla silničního provozu. Zákonodárce považuje za vhodné, aby při opakovaném přestupkovém jednání a dosažení 12 bodů, nemohli řidiči po dobu jednoho roku řídit. Z toho plyne i veřejný zájem, který by byl přiznáním odkladného účinku porušen. Žalovaný poukázal na usnesení zdejšího soudu z 11. 1. 2019, čj. 3 A 243/2018-53, z 23. 1. 2019, čj. 5 A 235/2018-24 a ze 7. 3. 2019, čj. 11 A 9/2019-18.
5. Soud posoudil žalobcův návrh a neshledal ho důvodným.
6. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*
7. Přiznání odkladného účinku má povahu mimořádného opatření, neboť soud před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí. Odkladný účinek lze přiznat jen v případech ojedinělých, kdy nelze jinak dosáhnout toho, aby konečný úspěch žaloby nebyl jen formální, nýbrž i faktický. Žalobce je v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě povinen vylicít újmu, která mu hrozí. Svá tvrzení o povaze a intenzitě konkrétní hrozící újmy musí zároveň osvědčit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 24. 9. 2015, čj. 2 As 218/2015-50). Návrh proto musí být dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 30. 1. 2012, čj. 8 As 65/2101-74). Tvrzená hrozící újma musí být vzhledem k žalobcovým poměrům významná. O takovou půjde typicky tehdy, pokud by v případě úspěchu žaloby nebylo možné zvrátit následky či dopady napadeného rozhodnutí, a tehdy, budou-li sice následky napravitelné, ale jejich ráz způsobí žalobci vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 21. 5. 2014, čj. 6 Afs 73/2014-56).
8. Nejvyšší správní soud se opakovaně zabýval přiznáním odkladného účinku v případech ztráty řidičského oprávnění v důsledku uložené sankce. Výjimečnost přiznání odkladného účinku zdůraznil i v těchto případech: „*Při posuzování žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) týkající se sankce za přestupek spočívající v zákazu řízení motorových vozidel je nutné poměřovat újmu stěžovatele s újmou, která by mohla vzniknout ostatním účastníkům silničního provozu. Nejvyšší správní soud k přiznání odkladného účinku v takových případech přistupuje pouze výjimečně, zpravidla je-li na řízení motorového vozidla existenčně závislý stěžovatel nebo jemu blízká osoba*“ (srov. usnesení z 10. 4. 2013, čj. 6 As 29/2013-80). Výjimečné situace, při nichž je na místě odkladný účinek přiznat, jsou případy, kdy žalobce pracuje jako řidič, případně nutně potřebuje vozidlo k výkonu své práce a hrozí mu bezprostředně ztráta zaměstnání (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 11. 3. 2021, čj. 1 As 9/2021-36, a z 11. 10. 2018, čj. 2 As 319/2018-24). O výjimečné situaci se naopak nejedná tehdy, pokud nemožnost řídit vozidlo představuje pro žalobce

(pouze) diskomfort a vyšší náklady, ale neohrozí bezprostředně jeho zaměstnání (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 25. 9. 2008, čj. 2 As 60/2008-103, č. 1763/2009 Sb. NSS, a z 1. 2. 2018, čj. 10 As 7/2018-32).

9. Žalobce nepracuje jako řidič a z předložených pracovních dokumentů ani neplyne, že by podmínkou jeho zaměstnání bylo řidičské oprávnění. V *pracovní smlouvě* je pouze sjednáno, že žalobce pracuje jako specialista pro pojišťovny a dotace. Žalobce sice uvedl, že předložená *specifikace* je přílohou *pracovní smlouvy* s podrobným popisem jeho činnosti, nicméně tato skutečnost ze *specifikace* nijak neplyne. *Specifikace* není označena jako příloha, na rozdíl od *pracovní smlouvy* není psaná dvojjazyčně, je použitý jiný font, dokument není podepsán zaměstnavatelem a celý je formulován v první osobě, tj. z pohledu žalobce. Zjevně se tedy nejedná o informaci o obsahu pracovního poměru ve smyslu § 37 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ale o dokument, který vypracoval sám žalobce. V takovém případě se však jedná o pouhá žalobcova tvrzení, která nejsou nijak osvědčena. Z *pracovní smlouvy* totiž nevyplývá popisovaný obsah pracovního poměru, zvýšená nutnost mobility, najeté kilometry, ani počet zařízení žalobcova zaměstnavatele v ČR a zahraničí. Z ničeho neplyne ani hrozba ztráty zaměstnání či možné existenční problémy. Žalobcova tvrzení o hrozící újmě proto nejsou osvědčena a soud z nich při rozhodování nemohl vycházet. Samotná skutečnost, že je žalobce zaměstnán a že ke svému zaměstnání využívá motorové vozidlo, k přiznání odkladného účinku nepostačuje.
10. Soud navíc jako relativně závažnou vyhodnotil potenciální újmu hrozící ostatním účastníkům silničního provozu v případě, že by odkladný účinek žalobě přiznán byl. Vzal při tom v úvahu, že žalobce byl opakovaně shledán vinným z přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Pokud by bylo potvrzeno, že se ho žalobce dopustil, mohlo by přiznání odkladného účinku znamenat nebezpečí pro ostatní účastníky silničního provozu. Obdobné úvahy platí i pro rozpor případného přiznání odkladného účinku s obrannou funkcí zákazu řízení motorového vozidla a důležitým veřejným zájmem na ochraně ostatních účastníků řízení silničního provozu (srov. již citovaná usnesení čj. 2 As 60/2008-103 a čj. 6 As 96/2013-80).
11. Vzhledem k tomu, že nejsou splněny podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s., soud návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Praha 6. prosince 2021

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

